

HẾT SỢ NGƯỜI ĐIÊN

HAY TỪ TÌNH THƯƠNG ĐÃ GIÚP TÔI THÁO BỎ ĐƯỢC

ĐIỂM KẾT TỪ TÂM THỨC.

Sau khi vớt được anh Thanh lên tàu, anh bị chấn động thần kinh mà trở thành điên loạn. Là một người lo về “y tế”, tôi mặc nhiên phải chăm sóc cho anh.

Tàu Korea số 2, cuối cùng thì đã đến hải phận của Indonesia. Người thuyền trưởng nói với chúng tôi, tàu ông không thể vào được hải phận của nước này, tuy nhiên, tại nước này có những trại tiếp nhận người vượt biển. Ông chỉ cho chúng tôi hướng đi và chúc phúc cho chúng tôi trong cuộc hành trình tiếp tục. 4 giờ chiều cùng ngày, con thuyền ọp ẹp đã được hạ xuống. Ông nói nó còn có thể đi được vài tiếng đồng hồ nữa. Cũng đủ thời gian để đến một cái đảo gần nhất. Chúng tôi cảm ơn cả thủy thủ đoàn, lên tàu và tiếp tục cuộc hành trình.

Một tiếng sau, chúng tôi tấp vào khu vực đảo Pulau Laut của Indonesia. Người trong đảo, mặc mày dữ tợn như những tên hải tặc đã cho thuyền ra ngoài chặn chúng tôi lại và bắt mọi người nộp vàng trước khi họ cho vào đảo. Tàu nghèo thì cũng đỡ, vàng không có nhiều nên không bị làm khó. Họ đã cho phép tàu chúng tôi vào đảo.

Đảo Pulau Laut là một hòn đảo còn hoang sơ. Khung cảnh nơi đây thật là lạ mà từ xa tôi đã thấy một chiếc cầu gỗ thật dài từ đất liền dẫn ra biển. Pulau là đảo, Laut nghĩa là dứa. Vì thế, trên đảo dứa toàn là dứa nhưng những cây dứa ở đây rất khác với dứa của Việt Nam. Nó cao gấp 3, gấp 4 lần dứa của xứ mình. Quang cảnh đã lạ lại càng lạ.

Người trên tàu được người bản xứ dẫn đi. Trời lúc đó đã tối. Bóng tối đổ ụp thật nhanh mặc dầu chỉ có hơn 6 giờ. Mọi người đã đi hết chỉ còn bỏ lại tôi và anh Thanh. Tôi bận bịu với anh Thanh vì anh ta cứ đòi nhảy xuống biển tự tử. Cứ mãi lo lời kéo anh ấy cho đến khi nhìn lại thì mọi người ai cũng đã đi hết.

Giữa rừng trong đêm tối với một người điên. Đó là hoàn cảnh mà trong đời tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra nổi. Có lẽ nhân hoàn cảnh này mà Ôn Trên muốn tôi cởi bỏ điểm kết trong lòng của mình.

Lúc nhỏ, tôi không sợ ma nhưng nếu hù tôi về người điên thì tôi sợ. Lý do tôi sợ người điên vì đạo ấy có nhiều người bị điên đến nhờ ba tôi chữa trị. Từ đó, cứ ám ảnh trong đầu tôi hoài về người điên. Cũng có lẽ ngay trong tiềm thức của tôi có một lý do gì đó đã chứa đựng nỗi sợ người điên.

Đêm nay, giữa khu rừng thật lạ lùng, trên một xứ sở thật lạ lùng mà trước mắt tôi, trời tối đen như mực. Bên cạnh tôi là một người điên, một loại người tối kỵ nhất trong đời tôi. Nhưng không hiểu sao bên cạnh sự sợ hãi của tôi, tôi lại có lòng thương với người này. Tôi thương những con người cùng đường như vậy. Không biết nơi đây họ sẽ đối xử với chúng tôi như thế nào? Không biết họ có chia chúng tôi ra từng nhóm nhỏ để rồi nữa

đêm, họ cướp bóc, hãm hiếp và giết chết chúng tôi không? Mạng mình đành phó thác cho Trời vậy.

Trước mặt tôi là một con người Việt Nam đang cùng đường, giãy giụa và tuyệt vọng. Tự dung tôi thấy thương họ, tôi thấy thật thương đất nước của mình. Tôi cúi xuống ôm lấy anh Thanh, mặc cái nhìn và cái cười thật man dại của anh.

Cặp mắt nhìn của anh lúc đó thật là ma quái, cộng thêm 1 tiếng cười thật lạ, không là ngạo nghễ, cũng không phải tuyệt vọng, cười chỉ là cười như một loài ma hoang dại đứng cười dưới ánh trăng trong các truyện liêu trai và tiếng cười ấy lại rờn rợn, kéo dài trong bóng đêm.

Tôi công anh Thanh đi, dò dẫm từng bước trong rừng. Bên tai tôi, anh luôn hét, luôn la, luôn cười... Vẫn ghì chặt lấy anh, lâu lâu tôi nói nhẹ cùng anh và xoa dịu nỗi đau cho người cùng đường.

Dò từng bước chân vô định trong cánh rừng đêm. Tôi thật có sợ nhưng không vì cái sợ mà đánh mất đi nghị lực của mình. Tôi nhớ, tôi nhắc mình phải nhớ, tôi phải làm gì, phải sống còn, phải mang cái tinh hoa của người về cho dân tộc của mình, để con người vĩnh viễn không còn những nỗi đau như vậy nữa. Mà ngay trên đôi vai tôi đang hằn một nỗi đau của con người. Nước nhà lúc đó quả thật rất thiếu nhân tài. Chông đố về chính trị hay ra đi vì kinh tế đều có thể giải quyết được ổn thỏa nếu thực có một nhân tài khả dụng.

Giữa khu rừng đêm trên xứ lạ, tôi đã ôm, đã công một người điên loạn mà dò dẫm từng bước. Có lẽ trong phút đau khổ của cuộc đời, tình yêu con người, yêu đồng loại của tôi trở dậy thật mạnh. Những ràng buộc gì đó trong tâm thức của tôi đã được dứt bỏ. Tôi đã hết sợ người điên và tôi đã có thể ôm họ vào lòng, công họ trên vai...

Có lẽ đó là điềm báo của cuộc đời tôi và bây giờ cũng không khác gì thời gian của gần 20 năm trước. Tôi đã và đang ôm những con thuyền không định hướng để tìm ra lẽ sống.

Đất nước ngày nay đã có nhiều nhân tài, họ đã làm hầu hết những gì mà tôi nghĩ một xứ sở cần làm. Tôi cũng không quên ước nguyện của tôi và tôi cũng đang thực hiện ước nguyện của mình là hướng dẫn cho người trở thành đạo đức, trở thành những con người Chân - Thiện - Mỹ. Có như vậy, thì cuộc sống ấm no, phồn thịnh mới thành vĩnh viễn dù rằng bên cạnh đó, sau gần 20 năm sống tại Mỹ, tôi đã có được hầu hết các bằng cấp, của hầu hết các ngành nghề mà tôi từng mong có và tôi cũng không hề quên mình phải làm gì để góp phần xóa đi nỗi đau của người....